

[Retoft.]

Heller ikke jeg finder nogen Anledning til at gaa ind i en Drøftelse af de enkelte Paragraffer, der efter den lange og grundige Behandling, som tidligere har fundet Sted her i Rigsdagen, maa forudsættes kendt. Men der er jo sket et og andet, siden dette Lovforslag blev fremsat. Vi har i Mellemtiden faaet en ny Finansminister, og allerede dette gør det rimeligt, at Drøftelsen bliver lidt mere udførlig. Hertil kommer, at vi nu her i Folketinget drøfter Skatteloven paa et Tidspunkt, da alle danske Borgere mere eller mindre beskæftiger sig med Skatteproblemet — det er jo i denne Maaned, Selvangivelserne skal udfyldes og indsendes.

Den Lov, vi her behandler, vil i det kommende Aar stille store Krav til de danske Skatteborgere, ganske som Tilfældet har været i de senere Aar, men det har været og er fremdeles nødvendigt at udskrive disse meget betydelige Beløb i Skat, hvis man vil skabe Balance paa Statsregnskabet, og Balance bør efter vor Opfattelse være et uomgængeligt Krav. Det er givet, at saa store Skatteudskrivninger er mærkbare for Skatteyderne, og jeg forstaar derfor godt, at den enkelte Skatteyder kan synes, der bliver paalagt ham store Byrder — en lang Række Presserøster har ogsaa udtalt sig i den Retning; i øvrigt er det jo et saare taknemmeligt Emne at skrive om.

Hvis man nu ser lidt paa den stedfundne Skatteudskrivning, som Lovforslaget for 1943—44 altsaa fører videre efter samme Linie, vil man se, at selv om den almindelige Regel har været Stigning, saa er Stigningen meget forskellig; for de smaa Indkomster meget ringe, for en stor Part af de helt smaa Indkomster er Byrden endog faldende, takket være de øgede Børnefradrag, som tidligere er gennemført. Og lad mig her indskyde den Bemærkning, at jeg med Glæde vilde hilse det, om det var muligt at komme et Stykke længere ad den Vej. Der er mange, som er økonomisk haardt ramt, men jeg vil hævde, at Familier med mange Børn trænger til al den økonomiske Støtte, de kan faa, ogsaa den Støtte, man kan give disse Familier ved at forøge Skattefradraget — det være sig til Stat eller Kommune —, og dette gælder ogsaa børnerige Familier, der sidder med relativt gode Indkomster. Men det er jo muligt, at Regeringen har andre Planer om Støtte til denne Kreds af Borgere, og jeg skal derfor indtil videre indskrænke mig til disse Bemærkninger denne Sag vedrørende.

I øvrigt er Lovforslaget bygget op efter den Retningslinie, at Vægten af Skatte trykket øges efter den Styrke, den enkelte Skatteyder har til at bære Byrden. Særlig stærkt ønsker man at beskatte de saakaldte Konjunkturindkomster — et saare rimeligt og fornuftigt Princip. Der er overhovedet ingen Rimelighed i, at enkelte Medborgere i Kraft af de herskende ekstraordinære Forhold skal kunne indkassere store Gevinster. Der er fremsat mange Klager dette Forhold vedrørende, men jeg maa pege paa, at der er et Punkt i Lovforslaget, som gør, at disse Bestemmelser er rimelige — jeg henviser her til, at man jævnfører med Bestemmelserne i Lovforslagets § 2, Stk. 4. Ved Beskatning af Aktieselskaber er der taget Hensyn til Konsolidering, saaledes at Bestræbelser, som gaar i Retning af at konsolidere Virksomhederne, belønnes. Der træffes ogsaa Bestemmelse om en Lempelse af Beskatningen, enkelte Erhvervsgrupper og Skattedepartementet imellem, hvor det drejer sig om at skabe en Mulighed for Sikring af Erhverv i Fremtiden. En af de sidste Aftaler gælder, saa vidt jeg ved, Fiskerierhvervet — jeg er ikke engang sikker paa, at denne Aftale er helt færdigbehandlet. Jeg hilser i Øjeblikket med Glæde, at saadanne Aftaler, der tager Sigte paa at opretholde Erhvervenes fortsatte Bestaaen og Trivsel, træffes, selv om jeg under mere normale Forhold vilde være betænkelig ved, at Administrationen, selv med Tilslutning af Rigsdagens Finansudvalg, traf vidtgaaende Bestemmelser Skattelovgivningen vedrørende. Men, som allerede sagt, som Forholdene er i Dag, finder jeg saadanne Aftaler rimelige og fornuftige, og jeg haaber, den højtærede Finansminister vil yde sin værdifulde Støtte til, at man kan fortsætte paa dette Omraade.

Noget, der har været talt og skrevet en Del om, er de Bestemmelser, der gaar ud paa Beskatning af Fortjeneste paa Værdipapirer i særlige Tilfælde, hvor der hidtil ikke har været paalignet Indkomstskat. Der er for mig ingen Tvivl om, at disse Bestemmelser har været rigtige. De har i høj Grad været medvirkende til at holde Pengemarkedet i Ro og dermed øvet direkte Medvirken i Retning af at dæmme op for Inflationen — noget, som kun kan være til Gavn for det danske Samfund.

Der er dog eet Felt, hvor Skattelovgivningen har holdt sig tilbage og efter min Mening holdt sig for stærkt tilbage, og det er i Forbindelse med fast Ejendom.